

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci navrhovateľa: **R. S.**, nar. X., štátny príslušník S. L., toho času miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov M., zast. Mgr. D. K., S., B., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úrad hraničnej a cudzineckej polície MV SR, Ádorská 34, Dunajská Streda**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-BA-DS-AV-27-8/2010 zo dňa 25. augusta 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/9/2010-42 zo dňa 12. októbra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/ 9/2010-42 zo dňa 12. októbra 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu č. UHCP-BA-DS-AV-27-8/2010 zo dňa 25. augusta 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 44Sp/9/2010-42 zo dňa 12. októbra 2010 potvrdil rozhodnutie odporcu č. UHCP-BA-DS-AV-27-8/2010 zo dňa 25. augusta 2010 podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v platnom znení (ďalej len „O. s. p.“), pretože dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný a rozhodnutie odporcu je vecne správne.

Krajský súd uviedol, že preskúmaním napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo a ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia o zaistení navrhovateľa, súd zistil, že zo strany policajného orgánu (odporcu) došlo k riadnemu, zákonnému postupu, k získaniu dostatočných podkladov pre vydanie takéhoto rozhodnutia a k vydaniu správneho a dostatočne odôvodneného rozhodnutia.

Podľa odôvodnenia rozsudku krajského súdu z administratívneho spisu vyplynulo, že navrhovateľ sa zdržuje na území Slovenskej republiky bez cestovného dokladu a platného víza a nemá finančné prostriedky na vycestovanie. Nevyhnutným predpokladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení. V tomto prípade súd zistil, že policajný orgán vydal dňa 25. augusta 2010 rozhodnutie o administratívnom vyhostení pod sp. zn. UHCP-BA-DS-AV-27-5/2010. Pokiaľ ide o námietku právnej zástupkyne navrhovateľa, že doposiaľ nie je vo veci právoplatne rozhodnuté o žiadosti navrhovateľa o udelení azylu, tak podľa názoru súdu táto skutočnosť je pre toto preskúmovacie konanie nepodstatná.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie v celom rozsahu prostredníctvom právnej zástupkyne z dôvodu, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ nesúhlasí s rozhodnutím odporcu, že sa neoprávnene zdržuje v Slovenskej republiky.

Podľa jeho názoru odporca nesprávne rozhodol o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia. V rozhodnutí iba konštatoval, že prekážky administratívneho vyhostenia neexistujú. V rozhodnutí ďalej uviedol, že počas konania neboli potvrdené žiadne skutočnosti, ktoré nasvedčujú tomu, že účastníka nemožno administratívne vyhostiť, pričom z jeho rozhodnutia nie je zrejmé na základe akých skutočností a dôkazov dospel k záveru o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia. Navrhovateľ pritom v opravnom prostriedku výslovne poukazoval na dôvody, pre ktoré mu v krajine pôvodu hrozí prenasledovanie a návrat do krajiny pôvodu nie je možný. Informácie o krajine pôvodu boli predložené dňa 10. septembra 2010.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že jeho obavy o vlastný život a obavy z prenasledovania v krajine pôvodu sú opodstatnené, pretože v jeho prípade už k samotnému prenasledovaniu a uväzneniu skutočne došlo. V roku 2001 bol zadržaný a vo väzbe strávil šesť mesiacov. Opätovne bol pre tie isté dôvody a to podozrenie, že bol členom LTTE zaistený v roku 2005 na jeden mesiac a taktiež v roku 2006. Ako je z aktuálnych informácií o krajine pôvodu zrejmé, ktorými sa však odporca dostatočne nezaoberal a nevenoval im náležitú pozornosť a sám nezisťoval presne a úplne skutočný stav vecí, prenasledovanie ľudí tamilskej národnosti naďalej na S. L. pokračuje. V prípade návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu mu hrozí opätovné prenasledovanie, väznenie, kruté a neľudské zaobchádzanie. Navrhovateľ má oprávnený strach z návratu do krajiny pôvodu a má za to, že z dôvodu prekážky administratívneho vyhostenia z možného ohrozenia života z dôvodu príslušnosti k tamilskej národnosti a určitej sociálnej skupine mu mal odporca na území Slovenskej republiky udeliť tolerovaný pobyt.

Taktiež podľa názoru navrhovateľa rozhodnutie odporcu nie je v súlade s vnútroštátnym právom Slovenskej republiky ako aj s ustanoveniami medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 9 ods.1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach).

Odporca zotrval na svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa.

Ďalej uviedol, že dňa 16. novembra 2010 pod č.p.: UHCP-BA-DS-AV-27-40/2010 bola zaslaná žiadosť na Útvár policajného zaistenia pre cudzincov M. ohľadom predbežnej

informácie v akom štádiu je vybavovanie náhradného cestovného dokladu pre cudzinca. Dňa 16. novembra 2010 bola odporcovi zaslaná odpoveď z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov M. zaev. pod č.p.: UHCP-M-121/2010-U, kde sa okrem iného uvádza, že po umiestnení cudzinca do ubytovacích priestorov, Oddelenie cudzineckej polície uvedeného útvaru dňa 8. septembra 2010 požiadalo konzulárny odbor Ministerstva zahraničných vecí SR o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre vyššie menovaného cudzinca na základe daktyloskopických odtlačkov, fotografie cudzinca a dotazníka s osobnými údajmi, ktorý cudzinec po umiestnení do útvaru vyplnil, avšak oddelenie neobdržalo žiadnu odpoveď zo strany Zastupiteľského úradu Srílanskej demokratickej socialistickej republiky, prípadne Konzulárneho odboru Ministerstva zahraničných vecí SR. Dňa 20. októbra 2010 Oddelenie cudzineckej polície Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov M. požiadalo Národnú ústredňu Interpol Bratislava o vykonanie lustrácie za účelom zistenia totožnosti cudzinca v evidenciách policajných orgánov Srílanskej demokratickej socialistickej republiky na základe daktyloskopickéj karty a fotografie cudzinca, avšak doposiaľ bez žiadnej odpovede. Náhradný cestovný doklad doposiaľ vystavený nebol.

Podľa názoru odporcu nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods.1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Táto skutočnosť bola skonštatovaná v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/37/2009 zo dňa 3. novembra 2009, ktorý potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 42Sp/11/2009-28 zo dňa 11. mája 2009, 1Sža/67/2010 zo dňa 28. septembra 2010, ktorý potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 10Sp/7/2010-48 zo dňa 14. apríla 2010.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj rozhodnutie odporcu a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné. Rozhodol jednomyselne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. mája 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu účastník konania prvýkrát požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky dňa 22. augusta 2007. Rozhodnutím č.p.: MU-1843/PO-Ž-2007 podľa § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona o azyle sa účastníkovi konania azyl neudelil a podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu nebola udelená doplnková ochrana na území Slovenskej republiky a Migračný úrad rozhodol, že v prípade účastníka konania podľa § 58 ods.1 a 2 zákona o pobyte cudzincov neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia do S. L.. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Saz/275/2007-97 zo dňa 16. decembra 2009. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1Sža/44/2010 zo dňa 27. apríla 2010 potvrdil rozsudok krajského súdu. Rozhodnutie odporcu nadobudlo právoplatnosť dňa 4. júna 2010. Za účelom spoľahlivého zistenia skutkového stavu veci v opakovanom azylovom konaní bol s účastníkom konania dňa 28. júla 2010 vykonaný opakovaný pohovor, kde neuviedol žiadne nové dôvody svojej žiadosti. Konanie o opakovanej žiadosti bolo zastavené rozhodnutím Migračného úradu č.p.: MU-374-13/PO-Ž-2010 zo dňa 12. augusta 2010 podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle.

Dňa 25. augusta 2010 bol účastník konania kontrolovaný hliadkou polície v Pobytovom tábore Rohovce a bolo zistené, že účastník konania sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnene. Následne bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda. K uvedeným skutočnostiam sa účastník konania vyjadril do zápisnice o podaní vysvetlenia, kde okrem iného uviedol, že na území Slovenskej republiky nemá žiadnych rodinných príslušníkov, nie je držiteľom žiadneho cestovného dokladu, na základe ktorého by mohol opustiť územie Slovenskej republiky. Bolo teda zistené, že účastník konania sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnene, bez platného cestovného dokladu a bez povolenia príslušných orgánov Slovenskej republiky.

Z uvedeného dôvodu bolo účastníkovi konania vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky č.p.: UHCP-BA-DS-AV-27-5/2010 zo dňa 25. augusta 2010.

Ďalej odporca v rozhodnutí citoval znenie čl. 5 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 zo dňa 15. marca 2006 („Kódex schengenských hraníc“), čl. 19 ods. 1, 21 ods. 2 Schengenského dohovoru, § 59 ods.1 písm. b/ písm. d/, § 62 ods. 1

písm. a/ zákona o pobyte cudzincov a čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Na záver odporca konštatoval, že sú splnené podmienky §-u 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, preto bolo potrebné navrhovateľa zaistiť.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 62 ods. 4 cit. zákona policajný útvar bezodkladne vydá cudzincovi rozhodnutie o zaistení a umiestni cudzinca v zariadení. Ak totožnosť zaisteného cudzinca nemožno bezodkladne zistiť, policajný útvar k rozhodnutiu o jeho zaistení pripojí také dôkazy, aby táto osoba nemohla byť zamenená s inou.

Podľa § 57 ods. 1 písm. b/ cit. zákona policajný útvar administratívne vyhostí cudzinca a určí zákaz vstupu do piatich rokov, najmenej však na jeden rok, ak bez oprávnenia vstúpi na územie Slovenskej republiky alebo sa bez oprávnenia zdržiava na území Slovenskej republiky.

Podľa § 58 ods. 1 cit. zákona cudzincov nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený. Podľa ods. 2 cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojim konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku. Podľa ods. 3 osobu bez štátnej príslušnosti, ktorá má povolený trvalý pobyt, možno administratívne vyhostiť iba v prípade, ak svojim konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok a nevzťahujú sa na ňu prekážky administratívneho vyhostenia podľa odsekov 1 a 2.

Podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy SR je nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi (čl. 7 ods. 5 Ústavy SR).

V článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru je uvedené, že každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom a pod písm. f/ je uvedené zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Ako správne uviedol krajský súd navrhovateľ bol zaistený za účelom vyhostenia.

Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ teda navrhovateľ namietal, že odporca nesprávne rozhodol o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia, pričom v rozhodnutí iba konštatoval, že prekážky administratívneho vyhostenia neexistujú, že počas konania neboli potvrdené žiadne skutočnosti, ktoré nasvedčujú tomu, že účastníka nemožno vyhostiť, bolo povinnosťou krajského súdu sa touto námietkou zaoberať, najmä z pohľadu jeho vyhostiteľnosti do tretej krajiny.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku uviedol, že už počas azylového konania poukazoval na problémy, ktoré mal v krajine jeho pôvodu na S. L.. Podľa jeho vyjadrenia uvedeného v opravnom prostriedku vláda podozrieva všetkých ľudí tamilskej národnosti z členstva v LTTE (Liberation Tigers of Tamil Ealam). Ľudia podozriví z členstva v LTTE sú v krajine stále prenasledovaní a v prípade, že by sa vrátil do krajiny pôvodu, hrozí mu taktiež prenasledovanie. Jeho obavy o vlastný život a obavy z prenasledovania sú opodstatnené, pretože ako uviedol na pohovore zo dňa 28. júla 2010 už v roku 2001 bol zadržaný a vo väzbe strávil šesť mesiacov. Opätovne bol pre tie isté dôvody a to podozrenie, že bol členom LTTE, zaistený v roku 2005 na jeden mesiac a taktiež v roku 2006. Navrhovateľ potom zo strachu

opustil krajinu pôvodu. Boje a konflikty v krajine pôvodu navrhovateľa naďalej pretrvávajú. Dôsledkom týchto pretrvávajúcich bojov zomrelo už tisíce nevinných civilistov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pritom dáva do pozornosti, že z obsahu administratívneho spisu nevyplývalo, že by správne orgány v súvislosti s inou treťou krajinou skúmali prekážky vyhostenia. Z uvedeného možno usúdiť, že správne orgány neskúmali možnosť vyhostenia navrhovateľa do tretej krajiny.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. októbra 2010, sp. zn. II. ÚS 264/9-81, z obsahu ktorého vyplýva, že konanie o zaistení, ktoré je predmetom súdneho prieskumu a konanie o vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované.

Limitom naplnenia účelu zaistenia, aby sa predchádzalo svojvôli pri zaistení, je reálnosť vyhostenia, teda vyhostiteľnosť cudzinca. Konanie o vyhostení musí byť vedené s riadnou starostlivosťou. Logickým predpokladom zaistenia cudzinca je, že jeho účel bude môcť byť naplnený, preto je potrebné pri rozhodovaní o zaistení cudzinca zvážiť, či je výkon správneho vyhostenia aspoň potenciálne možný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na rozdiel od krajského súdu, podľa ktorého odporca správne vo veci rozhodol, dospel k záveru, že námietky navrhovateľa uplatnené v opravnom prostriedku boli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporcu o zaistení je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového súdu doplňovať vecnú či právnu argumentáciu odporcu a nie je jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Vzhľadom na uvedené nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu ako nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť rozhodnutia zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie (§250l ods. 2 v súvislosti s § 250ja ods. 3 OSP). Súd pritom poznamenáva,

že vzhľadom na závažnosť zásahu do subjektívnych práv účastníka konania, ktorý sa uvedeným rozhodnutím zaisťuje, nepovažuje súd za únosné rozhodovanie strohým, skutkovo nepodloženým a z právneho hľadiska blanketným spôsobom vyhotovenia rozhodnutia.

Z ustanovenia § 78 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný právny predpis o správnom konaní. V odkaze pod čiarou č. 6 je uvedený zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok).

Správny poriadok v ustanoveniach § 46 a § 48 vymedzuje obsahové a formálne náležitosti rozhodnutia. Dôležitou súčasťou rozhodnutia je odôvodnenie, ktoré nadväzuje na výrokovú časť rozhodnutia. Správny poriadok zakotvuje povinnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu. Správny orgán musí v odôvodnení opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal a ako sa vysporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom.

Na základe vyhodnotenia dôkazov správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti považuje za nepochybne zistené a aký je právny význam týchto skutočností. V odôvodnení rozhodnutia uvedie aj záver o tom, z akého dôvodu aplikoval na predmet konania predpisy citované vo výroku.

Súd pritom preskúmava správnu úvahu správneho orgánu len v tom smere, či úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z týchto skutočností vyvodit' iné alebo opačné závery.

Preto krajský súd mal dospieť k záveru, že opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie trpí uvedenými vadami (spočívajúcimi v tom, že sa správny orgán dôsledne neriadil príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku), pričom táto vada bola spôsobilá vyvolať zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Keďže na uvedenú okolnosť krajský súd neprihliadol, odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku tak, že je účelné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, pretože toto rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 220 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a v zmysle § 151 ods. 2 OSP. Úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy právneho zastúpenia si neuplatnil a ani ich nevyčísľil v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods.1 OSP. Odporca nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 25. mája 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková